

Щурчето със златното елече

Знаете ли, че щурците много обичат да се смеят!? Защо ли? Защото така всичко наоколо е по-весело. Усмивват се цветята, дърветата и тревата. В такъв весел и слънчев ден на най-далечната поляна в далечната гора се бяха събрали толкова много щурци, че не се виждаше тревата. Кой на листо, кой на стебло, кой на стрък жълтуша. Какво чакаха не знам, но когато се смрачи най-възрастният щурец каза:

–Три-четири! – и всички засвириха на цигулките си.

Така нежно галеха слуха ми, че се върнах там, където съм родена. В двора на къщата, където пораснах имаше трева и много цветя. А в храста „Златен дъжд“ живееше едно щурче. Живееше там и пееше. Денем се радваше на златните цветове, а нощем се радвах аз, когато чувах мелодията, с която ме поздравяваше. Никога не забравях да му благодаря, а то реши да ми разкаже, как е получило златно елече. И така...

Когато щурчето за първи път видяло цветовете на храста, толкова се възхитило, че казало на слънцето:

–Слънчо, ела да видиш колко малки слънца има тук! Щастлив съм, свиря им, а те стават все по-слънчеви. Но нещо ме човърка отвътре и не ми дава

–Какво, щурчо, не ти дава мира? Ти така добре умееш да свириш!

–Все си мисля. – започнал щурецът, – всичко в този храст е жълто- златно, красиво, а аз съм един... такъв черничък и имам големи бузи. Е, бузите не ми пречат да свиря, но такъв черничък...

–Но ти имаш златно сърце, свириш всяка нощ! И тъй като заслужаваш, аз ще ти изплета на два лъча едно златно елече... Да не се тревожиш вече. Почакай да ти взема мерките! Щурецът застана на място. Първо, защото не знаел как се вземат мерки, второ, защото не знаел, че сърцето и душата му са златни и трето - защото ще получи златно елече. „Ей, аз ще бъда най-щастливият щурец на земята!“ – помислил си той и засвирил нещо... нечувано до сега! На следващото утро Слънчо се усмихнал и му казал:

–Добро утро, Златноелечко! Ето ти златното елече! И знай, че нищо не остава незабелязано. Той се облякъл и всичко наоколо станало златно... Това е историята, която ми разказа Златноелечко. А аз на Вас. И днес от градината на моето детство чувам смеха на щурчето. А Вие?